

dělala thai box a nyní přešla k různým méně známým asijským typům bojového umění. Domnívá se, že lidé dříve často brali jako „lehkou oběť“: jsem malá, žena, naivní, ale od té doby, kdy jsem se začala opět věnovat bojovému umění, se mi vůbec nic nestalo. Věřím tomu, že člověk vyzařuje jinou energii, a lidé, kteří ho dříve mohli vidět jako oběť, to najednou uvidí zcela jinak – resp. už je to ani nenapadne, vidět mě jako oběť. S tím souvisí i větší intuíce, kdy tě třeba trkne, hmm, tady se mi to nezdá, raději přejdu na druhou stranu ulice. Často hrajeme na nejpodivnějších místech planety, jsou tam třeba divné malé kluby, kde snad ani nesvítilo světlo a dříve bych tam klidně šla, nyní už více rozlišuji, co je a co není v pohodě. Samozřejmě to souvisí s tím, jak já teď žiji životem a sbírám zkušenosti. Nicméně mě ten životní vývoj baví a užívám si.

Také mám pocit, že čím je člověk starší, tím více může dávat. Může si dovolit nahlas říci, co je opravdu důležité. Představ si, že jsem třikrát po sobě o vše přišla. Nejdřív jsem ztratila byt na Manhattanu a vše, co v něm bylo. Byl blízko padajících Dvojčat a už jsem se do něj nikdy nemohla vrátit. Měla jsem tam prostě vše... Pak jsem se přestěhovala na Long Beach v New Yorku, což je hned u moře, nesmírně krásné místo, říkala jsem si, zde je to bezpečné. Ale přišel hurikán a vše, co jsem měla, bylo najednou půl metru pod vodou. Měla jsem tehdy spolubydlící a snažili jsme se vše opravit, ale přišel další hurikán a vše bylo jeden metr pod vodou. A to už pak nešlo opravit nic... Když je nábytek, celý dům tak moc pod vodou, začne to plesnivět, padat, smrdí to. A tak jsem se úplně odnaučila lpět na věcech... Nyní mám malý dům na Floridě, se základy z velmi pevného betonu. Sice ráda sbírám a shromažďuji všelijaké věci a mám k nim vztah, ale když na to přijde, neplím na nich, mohla bych se obejít i bez nich.

Také s kapelou jsme prošli obrovským vývojem. Resp. s různými hudebníky,

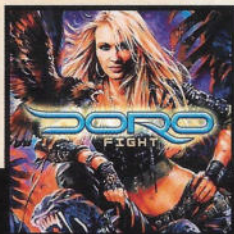
kterí vstoupili do života. WARLOCK byli super, ale kolikrát jsme na sebe mluvili tak nahlas, že ani žádný bojovník boxu by tak nahlas nemluvil... Prostě každý chtěl vyjádřit svůj názor stůj co stůj a bylo to vlastně jako v mateřské školce. Mluvím o komunikaci, ve které se člověk také vyvine, a já se nyní cítím velmi dobře, když komunikuji. Posledních 20 let si nepamatuji, že bychom se se skupinou o čemkoliv pohádali. Kdykoliv je něco k řešení, snažím se to srovnat mírovou cestou, která je příjemná pro všechny zúčastněné. Nikdy nekřičím.

ZLÁ KREV, AUTOMAT MÍSTO SRDCE

Protirasistické téma písně „Bad Blood“ z alba „Angels Never Die“ (1993) je stále aktuální; jak vnímáš pocit rasismu dnes?

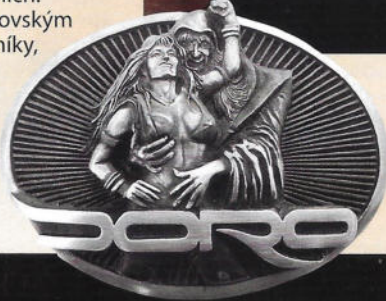
Toto téma je velmi aktuální. V jakémkoliv ohledu a pohledu na něj. Tehdy jsem ji napsala proto, že v Německu byla opravdu divná atmosféra. A dnes? Velice podobně. S tolika uprchlíky na území Německa... Na jedné straně ti, kteří prchají, aby si zachránili život, na druhé straně lidé, kteří nevědí, jak celou situaci pojmut, pak zase úplně jiní lidé... je to velmi složité. Nakonec jsme ale všichni lidské bytosti, každý chce žít svůj šťastný život s rodinou. A aktuální téma s uprchlíky je dle mne opravdu komplikované. My na Západě už nežijeme jako nomádi, máme kde bydlet, co jíst, máme naopak nezdravý přebytek potravin, všechno hned a tady. Vyhazujeme jídlo, protože mu končí trvanlivost. Zbytek planety nemá co jst. Všechno by to mělo být jinak řešeno, řízeno... Ano, téma této písně je nyní velice aktuální.

Hotně cestujeme, a kamkoliv přijedeme, jsou tam na nás lidé velice hodní a milí, a čím je ta země v horším hospodářském stavu, tím pohostinněji se k nám obvykle chovají. Takže prá-

FIGHT (2002)

Fandové, kteří po „Calling the Wild“ čekali, že Doro se ještě více přikloní k dávné heavymetalové mantě, museli být z „Fight“ rozpačití. Sice s ní poprvé spolupracoval klávesák i občasný kytarista Oliver Palotai (KAMELOT), ale žádný návrat do osmdesátých let se neděje. Deska sice zní přímočaře a hrubě, zároveň ji však obepínají skoro punkové šlahouny a syrový zvuk kytar odkazuje spíše do alternativně industriálních devadesátek než k WARLOCK. Aby těch nečekaných zvratů nebylo málo, v duetu Doro s Peterem Steelem, žel již zesnulým frontmanem TYPE O NEGATIVE, se rozprostřou gotické a doommetalové nálady. K tradičnějším kouskům tak patří kupříkladu poloploužák „Undying“ či další volnější záležitost „Legends Never Die“, na níž po letech zpěvačka znovu kooperovala s Ge-

nem Simmonsem. Ani to však nemohlo změnit výsledný velmi roztržštěný dojem z alba „Fight“.

★★★★

WARRIOR SOUL (2006)

Stejná sestava jako na „Fight“, ovšem naprosto odlišný výsledek – heavymetalová královna se konečně vrátila na svůj trůn. Zvukové experimenty byly minulostí, od první noty se deska hlásí ke zpěvaččinu odkazu z osmdesátých let. Podobně jako hudební stránka i ta zvuková, produkční tentokrát udržuje jednu stálou linku, ať už jde o metalové vypalovačky, hardrockové momenty nebo neodmyslitelné balady. Řeklo by se, sázka na jistotu, ale jak dlouho Doro trvalo, než se po studiové lince k těm jistotám zase plnohodnotně vrátila.

★★★★★

FEAR NO EVIL (2009)

Přestože je po zvukové stránce „Fear No Evil“ zřejmě kytarově nejtvrdší deskou DORO a po dávných samplech zde není ani památka (kromě tedy pozoruhodného zvuku bicích), vyznívá jubilejní desátá řadovka poněkud jednostranně.

Sice metalově, ale většinou až umanutě metalově. A neprospěl ani příliš velký mediální důraz na skladbu „Celebrate“, v níž se objevila pěkná řádka metalových muzikantek a muzikantů. Postihl ji totiž typický „overkill“ efekt, který zahlušil zbytek alba.

Nakonec ani „Celebrate“ není tím hitovým esem a třeba i duet s Tarjou „Walking with the Angels“ zapadne mezi desítkou podobně zamýšlených a stvořených písní. Asi nejvíce by mohly i po letech zarezonovat „On the Run“ a „It Kills Me“, i tak je však „Fear No Evil“ krokem zpátky.

★★★★★

